

„Ez a könyv mellbe vág.
Ahogy a szereplőket, az olvasót is
dobálják, sodorják a hullámok.”
– *book-en-stock, babelio.com*

Ha jön a hullám

MANON FARGETTON ÉS
JEAN-CHRISTOPHE TIXIER

MANON FARGETTON, és
JEAN-CHRISTOPHE TIXIER

Ha jön a hullám

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

PROLÓGUS

BEVÁGOM MAGAM MÖGÖTT AZ AJTÓT. Váratlanul ér a kinti hőmérséklet: dermesztő hideg van. Minden kilégzésnél párafelhő szökik ki a számból, majd szertefoszlik, mintha sose lett volna.

A táskámat leteszem a lábamhoz, lehunyom a szemem, újra kinyitom. Nem bírom elképzelni, hogy soha többé nem látom ezt a helyet.

Ahogy végigmegyek a kapuhoz vezető úton, az a benyomásom, mintha papírmásé díszletek között lépkednék. Minden tökéletesen a helyén van körülöttem. A fenyők. A hinta, amit négy-öt évvel ezelőtt még használtunk az öcsémrel. A fészker alatt a farakás. Semmi nem változott, most mégis hamisnak hat.

A kertből úgy lépek ki a kihalt utcára, hogy nem fordulok hátra.

Amikor ma reggel felébredtem, attól féltem, a szemem könnybe lábad majd, ha elindulok. Valahol olvastam, hogy az amputáltak olykor érzik a hiányzó végtagot, sőt még fájhat is nekik, pedig nincs már ott semmi. De én nem így vagyok vele. Úgy hagyom magam mögött a helyet, ahol felnőttem, hogy az cseppet sem fáj, és ettől megkönnyebbülök.

A házunk egy mélyebben fekvő területen bújik meg, kicsivel távolabb a többiektől. Az évnek ebben a szakaszában a házaknak több mint a fele zárva van. Egészen nyárig. Mivel az már kívül esik az én horizontomon, inkább nem is gondolok rá.

Néhány méterrel arrébb megállok egy csatorna mellett, ami a környező dűnékről lecsorgó esővizet hivatott összegyűjteni.

A hüvelyk- és a mutatóujjammal a kulcsomát a nyílás fölé emelem, egy pillanatig így tartom, aztán szétnyitom az ujjaimat. Nézem, ahogy leesik – szeretném lassított felvételen látni. Egy furcsa csendülés, és már el is tűnt a vastag fenyőtűszőnyegben. Elképzelem, amint a következő zápornál a víz magával sodorja a mélybe. Mintha egy jó kis eső mindent lemoshatna, eltüntethetne minden nyomot. Milyen egyszerű is lenne!

Mosolygok, legalábbis azt hiszem.

A cipőmre szegezett tekintettel újra elindulok.

Ma vagyok tizenhét éves, és még nem tudom, hogy az életemnek vége szakad, vagy épp most kezdődik minden.

Lehet, hogy mindkettő igaz?

CLÉMENT¹ A SZÖRFDESZKÁJÁN ÜL, tekintetét a horizontra függesztve várja, hogy jöjjön egy figyelemre méltó hullám. Többet is hagy elmenni, úgy egyensúlyozva a deszkán, akár egy díjugrató lovas, hogy le ne billenjen.

Körülötte a vízen szétszóródva tucatnyi haverja: műgyanta deszkán lebegő kamaszok kis csapata, akik talpig neoprénben dacolnak a februári hideggel. Van valamiféle természetes összhang abban, ahogy mozognak. Együtt vannak, mégis egyedül; hallótávolságban, de csöndben. Clément szereti ezt a cinkosságot, ami nem igényel szavakat.

Egyszer csak egy mélyebb hullámvölgy közeledik felé. Clément hátraevez, megfordítja a deszkát, lehasal, az egyik karját előrenyújtja, de a mozdulata félbemarad. Meglátja, hogy az egyik barátja jobb pozícióban van ahhoz, hogy elkapja a hullámot. Visszaül, felsőtestével elfordul, és hunyorogva néz bele a késő délutáni, lemenő napba.

¹ A leggyakrabban előforduló nevek kiejtését a könyv végén közöljük.

Máris újabb siklási lehetőséget keres, ami nem is várat magára. Ezúttal pontosan oda helyezkedik, ahol a hab majd feltűnik, hogy neki legyen elsőbbsége. Gyorsúszó karcsapásokkal vadul hajtja a szőrőfőt a part felé. És közvetlenül azelőtt, hogy a folyékony tömeg utolérné, hátrapillant.

Egy szemvillanás idejére a világ megszűnik mozogni.

Clément mindennél jobban szereti ezt a pillanatot. Jobban, mint a sebesség érzését, jobban, mint a deszka finom remegését a talpa alatt, jobban, mint a hömpölygő lejtővel járt táncot. Imádja ezt a másodpercet, amikor a nap ferde sugarai átragyognak a hullámon, ami az ég felé tornyosulva elvékonyodik, és arannyal pöttyözött, utánnozzhatatlan halványzöld árnyalatban csillog.

Clément mindig úgy gondolta, ha egy nap szerelmes lesz, csakis olyan lányba szerethet bele, akinek az írisze ilyen árnyalatú. Egy hullám-lányba. Egy napfény-lányba. Egy áttetsző tekintetű víz-lányba, aki majd úgy csap le a szívére, mint megtörő hullám taraja. Clément megrögzött romantikus, de ezt soha nem árulná el a haverjainak.

A következő pillanatban beburkolja a morajlás. Érti, ahogy felkapja a víz, egy lökéssel szinte kiszakad a gravitációból, majd visszazuhan a talpára. A deszkát jobbra dönti, és hosszú versenyfutásba kezd a tajtékkal. Az végül utoléri, ekkor Clément sportszerűen elfogadja a vereséget, és ajkán széles mosollyal hátrahanyatlik. A hűvös óceán végigsimít rajta, beszivárog a kezeslábas alá, elborítja az arcát, majd felköpi a habos felszínre.

Clément visszakapaszkodik a deszkára. Végignézi egyik barátja siklását, aki az előbb lendült neki, aztán ő is újra elindul a nyílt víz felé.

A nap szinte már teljesen lenyugodott, mire kijönnek a vízből. A szörf-deszkákat beleszúrják a fövénybe, rádobják a kezeslábasaikat, aztán felkapaszkodnak a műúthoz vezető sziklás emelkedőn, dideregve felöltöznek. A hullámlovaglás szenvedélye már gyerekként összekovácsolta őket, évek óta minden hétvégén találkoznak ezen a partszakaszon. Egyikük-másikuk olykor hiányzik – családi programok, távoli nyaralás miatt –, de bármi legyen is az ok, túl sokáig nem maradnak el, a következő hétvégén újra ott vannak.

Clément leül az egyik sziklára. Fél füllel hallgatja csak a hol itt, hol ott felcsattanó poénokat, a csoporton végighullámzó nevetést. A gondolatai másutt járnak. A többiek békén hagyják, mint mindig, amikor hatalmába keríti ez a nyomott hangulat.

Noah, a legjobb barátja elővesz egy zacskó csokis kekszet, felé nyújtja, és lehuppan mellé.

– Már tíz hónapja, ugye? – szólal meg a könnyed társalgás hangján.

Clément bólint.

– Pont tíz – dűnnyögi rövid hallgatás után.

Tekintete végigsiklik a part mentén. Clément szereti az óceánt. Szerves részének érzi, benne folyik az ereiben. Mégis, mióta a nővére, Nina eltűnt, már nem jelent neki ugyanolyan menedéket, mint azelőtt.

Tíz hónapja.

Pont tíz.

Az eltűnését követő napon Clément ide menekült, beleolvadt az óceán áttetsző ékszerdobozába, napfénnel és sós levegővel kábította magát. Ám ahelyett, hogy segített volna a feledésben, a part csak fokozta a nyugtalanságát. Mi van, ha Nina öngyilkos lett? – tépelődött.

Mi van, ha belevetette magát az éjszaka sötét vizébe, hogy soha többé ne bukkanjon elő?

Ezután napokig nem szörfözött. A pusztá gondolat, hogy belegázoljon a vízbe, ami talán elnyelte a nővérét, iktózással töltötte el. S bár – látva, hogy a tenger nem vet ki semmiféle testet – végül újra rászánta magát a hullámok ostromára, a szörfözés már nem nyújtott ugyanolyan élményt, a fojtogató viszolygás emléke máig kísérti.

A bandából Noah az egyetlen, aki még beszél vele Nináról. A többiek már nem mernek, kerülik a témát, nehogy újra feltűnjenek a szemében azok az árnyak, melyek elsötétítik a tekintetét, valahányszor eszébe jut a nővére. Kezdetben Clément értékelte ezt a figyelmességet, most viszont már bántja. Olyan, mintha a hallgatásukkal tagadnák Nina létezését, kérlelhetetlenül a múltba taszítanák, még jobban kiradíroznák.

– A szüleid hogy viselik? – kérdezi Noah.

– Sehogy. Anyám egyre rosszabbul.

Clément képtelen elviselni az otthoni légkört. Az első hetekben a szülei közvetlen közélről követték a rendőrség nyomozását, létrehoztak egy „Keressük Ninát” Facebook-oldalt, az összes környező településen plakátokat ragasztottak ki, nyilatkoztak a rádióban, a televízióban. Clément feszengve bár, de részt vett ebben a médiacirkuszban. Az anyja nem hagyta el magát, nem engedte, hogy maguk alá gyűrjék az érzések. Az embernek a nyilvánosság előtt meg kell őriznie a méltóságát. Otthon viszont folyton őt totójtatta, örökké a sarkában volt. Clément már semmit nem csinálhatott egyedül, minden szabadságát elvesztette.

– Ha te is eltűnnél, én... – suttogta az anyja mentegetőzősképpen.

Akkor mi lenne? Mindegy is. Szükségtelen volt kimondani a figyelmeztetést, ott remegett közöttük, szobafogságra kényszerítve Clément-t, amint hazaért a gimnáziumból. Kezdetben alávetette magát ezeknek az új szabályoknak, akkora sokkot okozott neki Nina eltűnése. Egy időre az apja is felhagyott a szakmai útjaival, hogy többet legyen otthon. Mindannyiuknak szüksége volt rá, hogy visszahúzódjanak a családi burokbá, amelyből kiszakadt egy rész. Muszáj volt valamiféle egyensúlyt találniuk, megtanulni hármában működni úgy, hogy közben ne veszítsék el a reményt, hogy Nina még előkerülhet.

Csakhogy Clément fuldoklott ebben a légkörben.

Napról napra egyre nyomasztóbban nehezedett rá az anyja állandó figyelme. Mintha vele akarta volna helyrehozni azt, amit Ninával elrontott, mintha ezentúl mindent jól akart volna csinálni, kerülve bármi kockázatot. Túl sok volt már ez Clément-nak, és egyszer elszakadt nála a cérna. Ő, aki soha nem szokott kiabálni, sőt alig szólal meg, magából kikelve ordítani kezdett.

– Attól még, hogy Nina eltűnt, nekem jogom van élni! Szálljatok le rólam!

A szülei ezután lassan újra hozzászoktak ahhoz, hogy eljár otthonról.

– Már nem is keresik – fordul újra Noah felé.

– Ezt hogy érted?

– Hát, hogy a rendőrök... a szüleim... Szóval eleinte teljes erőbedobással keresték, most meg... (Noah különös pillantást vet rá.)

Mi van?

– Semmi.

– Aha, persze...

Kis ideig farkasszemet néznek egymással, feszülten.

– Eddig egy szót se szóltam, mert nem akartam beleütni az orrom olyasmibe, ami nem tartozik rám – kezdi vonakodva Noah –, de azért... Te speciel mit tettél, hogy megtaláld Ninát? Lehet, hogy ők *már* nem keresik. Csakhogy te, te *sose* kerested! Úgy értem, ha nekem lenne egy nővérem, aki... A kurva életbe, felforgatnám az egész világot, hogy kiderítsem, mi történt vele, na!

Clément első reakciója az, hogy tiltakozzon. De aztán csak ül tovább, magába roskadtan. Noah sosem szokta felhúzni magát, és most nem egyszerűen ingerült. Dühös. És az egészben az a legrosszabb, hogy igaza van. Clément torkában égetően kúszik fel a ségyen. SEMMIT nem tett. Görcsösen kapaszkodott a korábbi életébe, és hagyta, hadd boldoguljanak a szülei, ahogy tudnak, mintha a nővére eltűnése rá nem is tartozna igazán. Önző idiótaként viselkedett. Önző idióta volt. Most is az. Tíz hónapnyi családi nyűglődés és egy kíméletlen Noah kellett ahhoz, hogy erre rádöbbenjen.

– Igazad van – mormogja. – Bedobunk egy hamburgert?

Noah megrázza a fejét.

– Sajnálom, öreg, ma este nem megy. Megígértem, hogy hazaérek vacsorára.

– Semmi gond.

– Holnap viszont találkozunk Alex buliján – bökk Noah az említett felé az állával. – Ugye jössz?

– Naná.

Az iménti összetűzésük visszhangja még ott lebeg közöttük.

A csoport szétszéled. Van, aki robogóra ül, a deszkát keresztbe fekteti a térdén. Clément összeüti az öklét Noah-éval, aztán a biciklijéhez megy. Barkácsolt magának egy utánfutót, arra köti fel a szörföt. A fejére húzza a pulcsija kapucniját, a pedálra tapos, és nekivág az alkonyatnak.

Clément végigkerekedik a kihalt fürdőhelyen, megáll az egyetlen büfé előtt, ami szezonon kívül is nyitva van, vesz egy paninit, néhány falásra bekapja, és megy tovább. Lassan az utolsó házak is elmaradnak. Ráfordul az országútra, ami egy idő után a fenyőerdőben kanyarog, teli tüdőből szívja magába a leszálló éjszaka illatát.

Megint le fogják teremteni, hogy nem vitt magával biciklilámpát, fut át a fején, de aztán rájön, hogy nem, senki nem fog szólni miatta. A szörfözést leszámítva az apja számára szinte átlátszóvá vált, az anyja pedig nem meri leszidni semmiért, attól félve, hogy őt is elveszíti, ahogy elveszítette Ninát.

Tu speciel mit tettél?

Egyre csak Noah szemrehányása jár a fejében, nem tud szabadulni tőle.

Kicsit még tekereg, aztán elindul haza.

A biciklit és a szörföt berakja az alagsorban lévő garázsba, és a belső lépcsőn felmegy a házba.

– Clément? – kérdi az anyja, mihelyt kinyitja az ajtót.

– Én vagyok.

Az anyja kirobog a nappaliból, megáll a küszöbön, úgy méri végig tetőtől talpig, mintha a saját szemével akarna meggyőződni arról, hogy tényleg hazaért. Arcvonásain még mindig ott tükröződik annak az emléke, amit tegnap közöltek velük a rendőrök.

– Éhes vagy? – kérdezi.

– Köszönöm, már ettem. Hát akkor én... felmegyek a szobámba.

– Ah... Biztos? Desszertet sem kérsz?

Clément érzi az anyján, mennyire sebezhető, milyen kimerült. Amikor elmegy otthonról – ami a munkahelyét leszámítva egyre

ritkábban fordul elő –, foggal-körömmel próbálja fenntartani a látogatot, egyfajta megjátszott keménység mögé sáncolja el magát. De egyébként mintha kihunyt volna.

– Rendben – adja be a derekát Clément. – Kérek.

Elindul utána. Az apja a konyhaasztalnál ül, sugárzó üzletkötőmosollyal fogadja.

– Jól ment? – érdeklődik.

Az apja egy szörffelszerelést és -ruházatot gyártó cég ügynöke. Ő vezette be Clément-t a hullámlovaglás rejtelseibe, és ez az egyetlen dolog, ami összeköti őket. Ő maga már évek óta nem áll deszkára, bár az ügyfelei előtt eljátssza, mintha még mindig benne lenne a gyakorlatban, szánalmas buzgalommal dolgozva a barnaságán. Clément-nak már a nyelve hegyén van a csípős válasz, de visszanyeli. Utálja a konfliktusokat, és mindent megtesz, hogy kerülje őket, még ha ez néha azzal is jár, hogy gyávának tartják. Vagy hogy az.

– Aha, tök jól.

Leül a szokásos helyére, az anyja mellé, szemben a nővére üres székekkel, és felbont egy csokihabot.

– Torta van, Clément – állítja le az anyja.

A hangszíne gyanút ébreszt benne. Torta. A francba, teljesen kiement a fejéből, hogy ma van az apja születésnapja! Nem készült ajándékkal, mindig Nina gondoskodott róla kettejük nevében. *Önző idióta*, súgja a fejében egy hang. Ha további bizonyítékra lett volna szüksége, hát megkapta. Kénytelen lesz rögtönözni.

– Ja, tényleg! – mondja gyorsan. – Boldog születésnapot, apa!

– Köszönöm, bajnok!

– Ööö, az a helyzet, hogy csúszik a szállítás, még nem jött meg az ajándékod.

Majd holnap beszerez valami apróságot.

– Sebj, így legalább több napig ünnepelhetek! – kacsint rá cinkosan az apja.

Clément elmosolyodik, de a mosoly gyorsan lehervad az ajkáról: a szemét mágnesként vonzza a vele szemben lévő üres szék.

Hogy képes apa, aki annyira közel állt Ninához, úgy tenni, mint-ha a tragédia már messze mögöttük lenne, és ideje volna továbblépni? Soha nem mutatja, hogy gyötrődne.

Mégis tegnap, a rendőrségen látta összeomlani – hetek óta először. Az egész mindössze egyetlen pillanatig tartott, és ha épp másra figyel, nem is veszi észre azt a hirtelen elgyengülést, ami arra az információra suhant át az apja szemén, hogy a nagyobbik gyerekével talán soha többé semmilyen kapcsolata nem lesz. Ezt adták ugyanis tudtukra a rendőrök. Nina a tizenhetedik születésnapján tűnt el. Pontosan két hónap múlva, ha még életben van, betölti a tizennyolcat. Akkor a rendőrök csökkentik a nyomozásban résztvevők létszámát, és még ha meg is találják a nagykorúvá válása után, Nina megteheti, hogy soha többé nem tér haza, és nem ad hírt magáról.

„Szándékos eltűnés” – így nevezik ezt.

Bármelyik felnőttnek joga van ugyanis ahhoz, hogy egyik napról a másikra mindent sutba vágjon, és másutt építse újjá az életét. Hogy mi lesz a hozzátartozókkal az előző életéből? Még ha a nyomozás eredményre vezet is, a rendőrök csupán arról tájékoztatják őket, hogy az eltűnt él, de nem kíván kapcsolatba lépni velük. Kész, passz.

Elvi síkon Clément örületesnek tartja ezt, és egy kicsit mámoritónak is. A gyakorlatban viszont a nővére sorsát illető bizonytalanság miatt kifejezetten igazságtalannak és elviselhetetlennek találja ezt a törvényt.

Felhorgad benne a harag. Haragszik Ninára, aki minden magyarázat nélkül itt hagyta, haragszik a rendőrökre, akik csak egy helyben

topognak, haragszik az iskolatársaira, akik elhallgatnak, amikor végigmegy a folyosón, haragszik a szüleire, akik az egész világnak hazudnak azt állítván, hogy minden rendben, hogy erősek, hogy küzdenek. Pedig nem erősek. És már nem küzdenek. Egy hajszál választja el őket attól, hogy beletörődjenek mindenbe. Ő viszont nem fog beletörődni!

Tu speciel mit tettél?

Semmit. Máig.

Ahogy az utolsó falat torta is eltűnik a szájában, Clément elhatározza, hogy mindent előlről kezd, minden egyes információt egyenként megvizsgál, hogy összerakja a Nina által hagyott kirakóst. Két hónapja van, hogy megtalálja a nővérét. Két hónapja, hogy választ kapjon a kérdésre, ami folyamatosan gyötri. Életben van, vagy meghalt?

Clément egyetlen szó nélkül feláll az asztaltól, felmegy az emeletre, és becsukja maga mögött a szobája ajtaját.

2

E GYMÁS UTÁN MEGGYÚJTOM A GYERTYÁKAT, nem számolom meg őket újra. Apám és köztem pontosan harminc év és két hónap a különbség. Ő február nyolcadikán született, én április nyolcadikán.

– Na, hozod már végre? – ordít ki az öcsém a nappaliból.

– Ne sürgesd! – csitítja nevetve apám.

Újabb gyufa lobban lángra. A gyertyák melege égeti az arcom.

– Még képes, és felgyújtja a házat.

– Fogd be, takonypóc! – ordítok most már én is.

– Ha nem csipkeded magad, elszalasztom a dagályt.

Az óceán. Az öcsém játszótere. Clément szenvedélyes viszonyban van vele, mindig újabb és erősebb élményekre vadászik. Eleinte féltettem, attól tartottam, hogy egyszer egy alattomos hullám majd elragadja. Clément azonban könnyedén elkerül minden csapdát, tudja, hogyan kell fölébe kerekednie. Ügyes kölyök. Ügyes kölyök, apánk büszke is rá. Csak ezt nem akarja megmondani neki. Látom is, érzem is. A lelkem mélyén meg vagyok róla győződve, hogy apánk arra

gondol, abban bízik, hogy Clément képes szörfösként karriert csinálni, de attól fél, ha ezt elárulja neki, elbízza magát, és megül a babérjain. Pedig micsoda dicsőség ez neki, aki egy szörffelszerelési és -ruházati márkát képvisel! Egy leendő bajnok apjának lenni! Aranyosnak tartom ezt az ellágyulását, mindig gyengéden rá is mosolygok, valahányszor azon kapom, hogy megpróbálja elfojtani és palástolni a büszkeséget, ami tüstént dagasztani kezdi a keblét, ha Clément a sportteljesítményeit hozza szóba.

Clément külsőre szinte már felnőtt. Atlétatermete van, a gondolkodása azonban egy gyereké. Egyetlen dolog érdekli: a szörf. Ugyanolyan szenvedéllyel gyűjti a deszkákat, mint annak idején a legót. Más a játék, a gyerekes rajongás ugyanaz. Korábban a legókockákat rakosgatta, most sorra hódítja a hullámokat. Úgy tűnik, képtelen ennél messzebbre menni. Néha eltűnődöm, vajon miféle lányt hoz majd a házhoz, ha egy nap mégis érettebb lesz. Ha majd fejben is felnő.

– Segítsek? – kérdezi anyám, aki az előbb jött be a konyhába.

– Megoldom.

Kinyitja a hűtőt, kivesz egy üveg pezsgőt.

– És a csomag? Hová tetted?

– Itt van az is, majd beviszem a tortával együtt. Kezdd el kitölteni a pezsgőt, máris megyek.

A csomagban egy toll van. Egy szép toll, a teste ezüst, én magam választottam. Nem olyan könnyű ám kitalálni, milyen ajándékot vegyen az ember alig pár héttel karácsony után! Apámnak a munkájából eredően tele van a szekrénye ruhákkal, mindene megvan, ami csak kell. Sőt annál is több. Ahogy nekünk is, mivel minden új kollekciónál nekünk is hoz. Műszaki kütyükben sem szenved hiányt, a cégtől kapott tabletet és telefont. Sokat utazik, közben sok zenét hallgat, de CD-ből is bőven van neki. Könyv? A szörfmagazinokon

kívül semmit nem olvas. És az összes könyvet, ami a témával kapcsolatos, már megvettük neki. Megfordult a fejemben, hogy egy parfümmel lepjük meg, esetleg valami testápolási vagy masszázskuponnal, de aztán elvettem, túl fantáziátlannak találtam. Egy tollat viszont mindennap használhat. Anyának is tetszett az ötlet, adott pénzt, és rám bízta, hogy vegyem meg.

Le merném fogadni, hogy Clément-nak halvány gőze sincs már, mit is kap apa. Pedig mondtam neki. Még csak fel sem ajánlotta, hogy ő is beszáll a költségekbe. Ha nem szőrfről van szó, semmi nem marad meg a fejében. Szenvedély ez, vagy önzőség? Szerintem rendkívül vékony határ választja el a kettőt. Nem irigylem a leendő csaját.

A nappaliban lelkendező „Oh!”-k fogadnak.

Apa gyengéden mosolyog rám.

– Már ilyen öreg lennék? – kérdezi, és színlelt aggodalommal végigtapogatja előbb a mellkasát, aztán az arcát, mintha az öregedés jeleit keresné.

– Nemsokára irány az öregek otthona, és kapod a nadrágpelenkát! – idétlenkedik Clément.

Apa meglegyinti a szalvétával.

– Élvezd a fiatalságodat! Gyorsabban elmúlik, mint hinnéd. Én a te korodban...

– ...remélem, nem voltál ennyire hülye, mint ő – fejezem be helyette gyorsan.

Apa feláll, magához ölel, és kétfelől puszt nyom az arcomra.

– Na tessék, apuci kedvence! – nyögi be Clément.

– Hogy mennyire voltam hülye, azt nem tudom – ül vissza apa. – De az biztos, hogy hajtószabb voltam.

– Ugyan már! – morog Clément. – Ha az érettségi miatt izgultok, nyugi, le fogom tenni! Meg az különben is még irtó messze van. És

az év végi bizonyítvánnyal se lesz gond, tőkre tűrhető jegyeim vannak.

Átnyújtom a csomagot apának.

– Közös ajándék – mindannyiunktól. Ha szeretnéd kitalálni, mi van benne, Clément majd ad pár támpontot.

Az öcsém meglepett pillantást vet rám.

Anyát erre annyira elfogja a nevetés, hogy még a pezsgőt is muszáj letennie, nehogy a pohár mellé lötyintse.

– Állati vicces! – dohog Clément. – Nekem van tán születnapom?

– Nem, nem, nekem – tolja arrébb apa a telefonját, amit mindig a keze ügyében tart, és maga elé húzza a tortát, hogy elfújja a gyertyákat.

Teleszívja a tüdejét, előrehajol, és egy szuszra elfújja az összeset.

– Egy vénségtől nem rossz, hm?

Szemügyre veszem. A halántékán már vannak ősz hajszálak, igaz, még csak elszórtan, a szeme sarkában néhány ránc formáz vidám legyezőt.

Anya egyenként kihúzza a gyertyákat, amiket Clément magához vesz, hogy lenyalja a csokit a műanyag beszúrókról.

– Tavasszal mindannyian elmehetnénk egy hétre Párizsba – mondja apa.

– Az messze van a tengertől – feleli Clément.

– Na elég: más is van az életben, nem csak a tenger! – förmedek rá.

– Jövőre Nina már végzős lesz, az érettségire készül majd. Utána pedig elköltözik itthonról, hogy Bordeaux-ban, Párizsban vagy mássutt tanuljon tovább. Lehet, hogy nemigen lesz több alkalom – jegyzi meg apa, és körbehordozza rajtunk a tekintetét, várva, ki hogyan reagál.

Anya kihúzza magát a székén, felveszi a kést, hogy felvágja a tortát.

– Igen, az remek ötlet lenne – mondja.

– Mind a négyen együtt – teszi hozzá apa kissé szomorkás hangon.

– Ha már utazunk, akár New Yorkba is mehetnénk! Manapság már vannak olcsó repülőjáratok – veti fel Clément.

– Miért is ne? – válaszolja apa, majd felém fordul. – És te? Te mit gondolsz?

El vagyok ragadtatva. Emlékszem egy spanyolországi kiruccanásra, úgy tizenhárom-tizennégy éves lehettem. Eredetileg Clément is jött volna, csakhogy ő minden követ megmozgatott, hogy itthon maradjon az egyik haverjánál, nehogy elszalasszon egy szörftanfolyamot. Így aztán hármasban indultunk el apáékkal. Négy nap Seville-ben és Córdoba-ban – pontosan emlékszem mindenre, kitörölhetetlenül belém vésődtek azok a képek. Az, hogy Clément nem volt velünk, valahogy megváltoztatta a viszonyokat. Néhány napon át nem a szüleim gyerekének éreztem magam, hanem teljes értékű felnőttnek. Beszélgettünk az életről, a világról, sokat nevettünk. Nekem ez a legszebb nyaralás emlékem velük.

– Visszamehetnénk Dél-Spanyolországba – vetem fel.

Ezt minden rosszindulat nélkül mondtam, de Clément gúnyolódást lát benne.

– Most majd megint azzal jössz, hogy mennyire király volt, és mekkora szerencse, hogy én nem voltam ott, és...

– Ugyan, dehogy! Azóta megnőttél – mondom.

Megkerülöm az asztalt, mögé állok, átölelem a nyakát, és egy puszit cuppantok az arcára.

– Már szúrsz is – cukkolom.

Anya és apa mosolyogva néz rám.

– Már nem nyolcéves vagyok – vág vissza Clément.

Összeborzoló a haját. Az óceán sójától napszökén csillog. Tény, hogy Párizsban olyan lenne, mintha egy másik bolygóról érkezett volna.

– New York... Miért is ne? (Clément meglepetéstől kikerekedett szemmel fordul hátra.) Na most mi van? Ha jó ötleteid vannak, hajlandó vagyok díjazni őket.

Egy pillanatig zavartan néz rám, nem tudja eldönteni, komolyan beszélek-e, vagy hülyéskedek. Aztán apa felé fordul.

– Ha a kis kedvenced is akarja, kénytelen leszel belemenni.

Apánk elneveti magát.

– Akkor bizony muszáj lesz fizetésemelést kérnem!

– Nyugodtan megadhatják, te vagy a legjobb üzletkötőjük – mondja Clément. – Nem véletlenül téged küldenek minden hónapban egy hétre Nantes-ba, hogy felpörgesd a körzetben az eladásokat.

– Ki kér egy nagy szeletet? – szólal meg anya. – Clément?

– Én csak egy vékonyat kérek, különben nem fogok beleférni a neoprénembe.

– Rosszabb vagy, mint a barátnőim! – sóhajtom, és visszaülök a helyemre.

– És te, Nina? Neked adhatok egy nagyot? – nyújt felém anya egy szeletet, ami veszélyesen inog a tortalapáton.

Mivel Clément árgus szemmel lesi a reakciómat, apánk a segítségemre siet.

– Ide azzal a naggyal! Farkaséhes vagyok. Meg aztán, majd szólok a cégnél, hogy címkézzék át L-esre az XL-es gönceimet. Senki nem vesz észre semmit.

– Pedig úgy tudtam, hogy a céged szlogenje: *„Átláthatóság mindenekelőtt”*.

Mire mindannyian elnevetjük magunkat.

– Igen, ez igaz – ismeri el apa. – Átláthatóság. Hát nem ez a legfontosabb? – teszi fel a kérdést, átkarolva a vállamat.

Apánkra nézek, aki gyengéden mosolyog rám.

– „*Tartozunk önnek az igazsággal*” – felelek a vállalata másik szlogenjével.

Természetes anyagok. Környezetvédelem. Megfelelő munkakörülmények. Gyerekmunka kizárva. Etikus működés mindenekelőtt. Ezeket az elveket vallja apám.

Az arca azonnal újra elkomolyodik.

– Olyan világban élünk, ahol a cselekedeteinknek muzáj összhangban lenniük a szavainkkal – magyarázza. – Nézd, kicsim, ahogy az állampolgárok belefáradtak a politikusok üres dumájába, a vásárlók is megértették, hogy a fogyasztás nem következmények nélkül való. Társadalmi szinten éppúgy vannak kihatásai, mint környezeti szempontból. Az emberek az igazit, az őszintét igénylik. Szóval igen: tartozunk nekik az igazsággal. És az átláthatósággal. Ugyanolyan erős szálakat kell kialakítanunk velük, mint amilyenek egy családot összetartanak – fejtegeti. – Nem így van?

Megfogja a kezem, a két tenyere közé szorítja, lassan a szájához emeli, hogy szeretetteli csókot leheljen rá. Vagy inkább bánatosat?

Biztos vagyok benne, hogy a lelke mélyén elsomorítja, hogy felnövök. Fél attól, hogy lassan kicsúszom a kezei közül, hogy egyszer csak beállítok egy fiúval, és úgy mutatom be, mint a nagy Őt. Csak-hogy nekem ez nem olyan sürgős. Megfordult már a fejemben, hogy ezt elmondom neki, de inkább hallgatok. Mintha ezzel örökkévalóvá tudnám tenni az ilyen pillanatokat.

Szó se róla, szoktam arról ábrándozni, hogy egyszer majd kirepülök innen, és elindulok meghódítani az életet, a világot. Csakhogy olyan megnyugtatóan ölel körül a családi gubó. Arra gondolok,

egyszer úgyis eljön a nap, amikor mindez boldog emlék lesz csupán, amibe majd belekapaszkodhatom, ha az életemet viharok tépázzák.

– Felmegyek készülődni – jelenti be Clément, és az utolsó falat tortát a szájába tömve feláll az asztaltól.

Ő aztán nem rágódik ilyesmin! Szokása szerint elhúz, amint nem róla vagy a szörfről szól a beszélgetés. Néha eltűnődöm, van-e egyáltalán véleménye a társadalmi kérdésekről. Vagy úgy általában az életről.

Én is felállok, elkezdem összeszedni a poharakat.

– Hagyd, majd anyáddal mi megcsináljuk! – teszi apánk a kezét a karomra.

Már indulok kifelé a nappaliból, amikor utánam szól:

– Van két fotóm a számodra.

Hátrafordulok: a telefonját nyomkodja.

– Át is dobtam – jelenti be. – Bordeaux-ban lőttem őket, a pálya-udvar mellett.

– Kösz!

Pusztit cuppantok felé a levegőben. Már rezeg is a mobilom.

A szobámban lehuppanok az ágyra, és megnyitom a képeket, amiket apám küldött. Két kollázs. Az első egy fürdőruhás nőt ábrázol, a művész egy ereszcatorna alá ragasztotta. Elmosolyodom. A másikon egy stilizált alak egy szív formájú luft tart, mintha felröppenni készülné vele a vadszölővel befuttatott falon.

Válaszképpen bepötyögöm: CSÚCS!!!, és már küldöm is apának.

A street artban épp a tűnékenységet szeretem a legjobban: a kollázsokat lemossa az első eső, a graffitik és stencilek eltűnnek a következő homlokzatfestéskor. A street art a pillanat művészete. Ott van az emberek között, az élet kellős közepén. Úgy érzem, azzal, hogy lefényképezem ezeket az alkotásokat, kicsit örökkévalóvá is teszem őket.

Nincs mit, üdv: Banksy²

Apám válaszában megint csak elvigyorodom.

Több száz street art fotóm van. Egy részét én fényképeztem, a többi apám vagy a barátaim. A legizgalmasabbakat plakátméretben kinagyítottam, azok díszítik a szobám.

Képzelem, milyen grandiózus graffitikkal lehetnek tele a New York-i tűzfalak. Alig várom, hogy lássam őket.

Az éjjeliszekrényem fiókjából előveszem a noteszemet. Soha nem szoktam naplónak nevezni, valahogy olyan nyálasnak tartom ezt a szót.

Már hosszú évek óta szokásom feljegyezni a benyomásaimat, az érzéseimet. Ahogy végigpörgetem a lapokat, jót szórakozom azon, hogyan fejlődött a stílusom. A mondataim is megváltoztak. Egyre kurtábbak lettek, végül egyetlen szóvá zsugorodtak. Minden alkalommal három szót vetek papírra. Nem többet. Afféle villanások ezek, amilyenek a falakra firkált üzenetek. Ha lenne hozzá tehetségem, rajzolnék, kollázsolnék, origamiznék vagy graffitiznék. Csak-hogy nincs. Egyszer, amikor ezt elpanaszoltam Clément-nak, azt felelte, hogy akkor kötögessenek. Ennek a tökfeknek gőze sincs arról, hogy egyes street art művészek a kötést éppúgy használják, mint a horgolást vagy a szövést, hogy utcai tárgyakat vagy fákat csomagoljanak be. Ezt hívják *yarn bombing*nak, te ütődött.

A következő üres lapra felírom a dátumot, aztán: *New York. Bol-dogság*. Épp azon töprengek, mi legyen a harmadik szó, amikor az öcsém szokás szerint kopogás nélkül beront.

Hirtelen mozdulattal eldugom a noteszt.

² Banksy a világ leghíresebb graffitiművészeként számontartott brit festő és politikai aktivista álneve, akinek a személyazonossága ismeretlen. (*A fordító megjegyzése.*)

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mit csinálsz? – kérdi, sokatmondó pillantást vetve a párnámra. – Aha, értem: épp a képzeletbeli barátodnak regélsz a napodról.

– Néha tényleg baromira hülye tudsz lenni.

– Komolyan gondoltad New Yorkot?

– Mitt’om én. Meg kell még beszélnem a képzeletbeli barátommal.

Clément szó nélkül kiharzik, hallom, ahogy lerobog a lépcsőn, és bevágja maga mögött a garázsba vezető ajtót.

Két perccel később látom, amint végigteker a kerti úton, a deszkája rá van kötve az utánfutóra, amit ő maga barkácsolt.

Újra előkapom a noteszt, megvan a harmadik szó: *Kolonc*.

MINDENT ELŐLRŐL KEZDENI. OK.

Az ágyán ülve Clément átgondolja, milyen tények is vannak a birtokában.

Nina tavaly április 8-án tűnt el. Azt mondta, hogy az egyik barát-nőjénél alszik, így másnap reggelig senkinek nem tűnt fel a hiánya. Akkor telefonált valaki a gimiből, hogy Nina nem ment be órára. Az a bizonyos barátnő persze nem tudott semmiről, szó sem volt arról, hogy előző este találkoznának.

Eleinte Clément nem aggódott, tulajdonképpen alig érezte magát érintettnek. Emlékszik, hogy még aznap délután őt is kihallgatta egy magas, hanyag öltözetű zsarú.

- Közel áll hozzád a nővéred?
- Nem túlzottan.
- De azért jól kijöttök?
- Eléggé.
- Mennyi időt töltötök együtt?

- Az asztalnál kénytelenek vagyunk. Amúgy jó ideje semennyit.
- Korábban többet?
- Amikor kicsik voltunk, igen. Akkor sülve-főve együtt voltunk.
- Emlékszel, mikor változott ez meg? Volt valami különleges esemény, ami miatt eltávolodtatok egymástól?
- Nem hinném. Egyszerűen megnőttünk. És mindkettőnknek megvan a maga élete.

És Clément pontosan ezért nem nyugtalankodott. Mindig is úgy tekintett Ninára, mint olyan valakire, aki erős. Hisztis, idegesítő, lát-szólagos nyitottsága ellenére is titkolózó, de bármilyen kényes helyzetből ki tud mászni, vagy szükség esetén akár őt is ki tudja húzni. Amilyennek egy nővérnek lennie kell, na. Szóval miért kéne bolhá-ból elefántot csinálni? Tutira visszajön, és előáll valami magyarázattal, ami annyira logikus lesz, hogy a szülők nem is haragudhatnak majd rá.

Elég az hozzá, hogy ez az első kihallgatás a hanyagul öltözött zsaruval nemigen vitte előrébb a nyomozást. És a következők sem. Sem azok, amikor őt hallgatták ki, sem azok, amikor Nina barátait.

A rendőrök eleve a szökés verziója felé hajlottak inkább, még ha teljességgel nem is zártak ki egy esetleges öngyilkosságot vagy emberrablást. Ez utóbbi hipotézis azonban érvényét veszttette, amikor két nappal később Clément kapott egy Nina által írt levelet, amit az eltűnése napján adtak postára.

Clément felegyenesedik.

Azóta, hogy megkapta, nem volt a kezében a levél, de most, hogy előlről kezdi a nyomozást, újra el akarja olvasni. Hol tarthatja az anyja azt a dossziét, amiben a Nina eltűnésével kapcsolatos dokumentumok vannak? Biztosan nem apa dolgozószobájában. Akkor talán a hálószobájukban?

Clément felkel, kimegy a folyosóra, fülel. A szülei tévét néznek a földszinten. Nyolc lépés lábujjhegyen, és már be is surrant a folyosó végén lévő ajtón.

A szoba közepén egy hatalmas franciaágy terpeszkedik. Ha majd egyszer együtt fog élni egy lánnyal, ő soha nem fog ilyen nagy ágyat venni, amiben egy egész éjszakát el lehet tölteni úgy, hogy meg se érintsék egymást, hogy ne érezzék a másik melegét. Eddig ugyan még nem volt szerencséje lánnyal aludni, de ha majd egyszer ez bekövetkezik, azt szeretné, hogy a csajnak ne legyen más választása, mint hozzábújni... Egyébként meg az a terve, hogy egy lakóautóban fog élni, amint lesz pénze, hogy vegyen egyet, abban meg úgyszincs hely egy széles matracnak.

Elmegy a komód mellett, megáll az anyja szekrétere előtt, felhajtja a tetejét. Ott van az irattartó, piros kartonja már egészen megkopott a sok nyitogatástól. Clément magával viszi a szobájába. Csak a szőrfös poszterekkel tapétázott megszokott környezetben meri ki nyitni.

Gondosan kivágott újságcikkek szóródnak az ágytakaróra, Clément arrébb söpri őket.

Alattuk a kihallgatási jegyzőkönyvekre bukkan: nem is tudta, hogy a rendőrség adott belőlük egy-egy másolatot a szüleinek. Ezeket épp-hogy átfutja, őt most kizárólag Nina levele érdekli. A mappa legalján találja meg, félbehajtva.

Ez persze csak egy fénymásolat, az eredetit a zsaruk maguknál tartották. A lapon barna és szürke foltok. Clément, ahogy széthajtogatja, csodálkozva látja, mennyire el van rongyolódva a hajtások mentén a papír. Hányszor olvashatta el újra és újra Nina szavait az anyjuk, hogy a levél ilyen állapotba került? Százszor? Ezerszer? Míg ő csak egyetlenegyszer? Pedig a nővére hozzá intézte ezeket a sorokat.

A mellkasába mérgezett nyíl vesszőként fúródik ismét a bűntudat, ahogy szeme Nina kerek betűire tapad.

Clément!

A nővéred vagyok, te az öcsém vagy. Bár ma nem igazán tudom, mit is jelent ez.

Az a benyomásom, hogy csak összetalálkoztunk, de nem ismertük meg egymást, nem tudtunk a másikban magunkra ismerni. Ez így van, és kész, valószínűleg egyikünk sem hibás. Se te, se én. Amikor ezt a levelet megkapod, én már nem leszek ott. Nincs értelme, hogy keressetek. Tudnod kell, hogy alaposan megfontoltam a döntésemet, és hogy te nem tehetsz semmiről. Szóval tedd túl magad rajta, és járd tovább az utad.

Ölöllek:

Nina

Clément egyik mondatról a másikra ugrik, újra és újra. A levél eleje zavarba ejti. Nem is emlékezett már rá. *A nővéred vagyok, te az öcsém vagy.* Miért jelentette ki Nina ezt az evidenciát? Mit akart vele mondani, miért pont ezzel kezdte? Azért, mert ez sosem fog változni? De hát hogy is változhatna? Ez totál abszurd.

A folytatás már többet mond neki. Ő maga is úgy érzi most, hogy nem ismerte Ninát, vagy csak azt hitte, hogy ismeri. Az a nővér, akit ő ismert, nem hagyta volna itt minden magyarázat nélkül, nem törte volna össze a szülei szívét. Az a nővér az életét minden hullámverés nélkül folytatta volna, a maga tapintatos elszántságával. Ezek után

nem gondolhat úgy rá, mint a nővérére, el kell dobnia azt a képet, ami benne élt, azt, amit hinni vélt vele kapcsolatban, csupán azért, mert egymás mellett éltek. Az eltűnése azt bizonyítja, hogy sokkal több mindent rejtegetett, mint amennyit megosztott.

Én már nem leszek ott... Megfontoltam a döntésemet...

Mit döntött el? Hogy elmegy, vagy hogy véget vet az életének? Clément nem tudja kiverni a fejéből ezt a második lehetőséget. És miért hozta meg ezt a döntést? A szavaiból semmit nem lehet kitálatni. Vajon tisztában volt ezzel Nina, amikor megfogalmazta a levelet? Tudta, hogy több kérdést vet fel, mint amennyire választ ad? Igazából csupán egyetlen fontos dolgot közöl: nem hirtelen elhatározásból ment el.

Meg aztán miért épp neki, az öccsének írt? *Nincs értelme, hogy keressetek... Tedd túl magad rajta, és járd tovább az utad...* Olyan, mintha a kezét nyújtana felé, de rögtön vissza is rántaná.

Az egészben az a legrosszabb, hogy hagyta magát megvezetni. Nina előre tudta, hogy Clément boldogan engedelmeskedik majd a kérésének, hagyja, hadd küszködjenek a szülei az eltűnésével, ő nem keveredik bele, a hullámokba menekül a valóság elől.

Csak hogy Clément már nem ugyanaz, aki tíz hónappal ezelőtt volt. Megváltozott. Nina hiánya megváltoztatta. Noah szavai megváltoztatták. Vagy legalábbis segítettek neki ráébredni arra, hogy nem akar többé az az önző és éretlen idióta lenni, aki magasról tesz mindenre, ami nem a szörf körül forog. Mától kezdve nem hajlandó tovább játszani a passzivitásnak abból a kottájából, amit Nina írt neki. Azután főként nem, hogy tegnap a rendőrök a tudtára adták, esélyes, hogy soha többé nem látja viszont.

Visszarakja az iratokat a mappába, aztán átmegy a nővére szobájába. Az az érzése, mintha egy kihalt múzeumba lépne. A rendőrök

persze alaposan feltúrták, de aztán az anyjuk gondosan rendet rakott, és azóta senki nem nyúlt semmihez. A sárga szöveternyőjű menyezeti lámpa szűrt fényében Clément lassan körbefordul. Szemügyre vesz minden egyes bútort, minden tárgyat, mintha rajtuk keresztül megláthatná a nővérét. A fenyő íróasztalt, rajta az alátétként használt laminált világtérképpel, a csecsebecsékkel teli falipolcot, a regényektől roskadozó könyvespolcot, a pasztellszínű árnyalatokkal csíkozott ágytakarót. Érti, hogy úgy kell felfedeznie ezt a helyet, mintha nem ismerné a nővérét, mintha Ninának igaza lenne, és tényleg úgy mentek volna el egymás mellett, hogy igazából nem is látták a másikat.

Kicsoda Nina?

Csakhogy Clément-nak minden személytelennek tűnik ebben a szobában. Bárcsak elő tudná keríteni azt a noteszt, amibe Nina a naplóját írta... Felemeli a párnát, a matracot. Nem, a notesz nem lehet ebben a helyiségben, a rendőrök megtalálták volna. Esetleg valahol másutt rejtette el a házban? Vagy valakire rábízta?

Közelebb lép a falon lévő fotókhoz. A rajtuk lévő arcok ismerősek, egyrészt, mert Nina bandájának a tagjai néha megfordultak a házban, másrészt a suliban is szokott találkozni velük. A nővére több felvételen Romane társaságában látható, ő az a lány, akinél elvileg aznap éjjel aludt. Romane-nak is van egy öccse, Alex, együtt szörfözik Clément-nal.

Ő rendezi holnap este a bulit.

Vajon Romane is ott lesz?

Clément nagyon reméli. Mert ha meg akarja érteni, miért tűnt el a nővére, Romane-nal kell beszélnie.

4

BORDEAUX.

Amikor kilépek a Saint-Jean pályaudvar előcsarnokából, az ajkam önkéntelenül mosolyra húzódik. A közeledő villamosra pillanatok. Szeretem, ahogy halkan surrognak a kerekei a síneken, szeretem az óvatlan járókelőket figyelmeztető csilingelését.

– Le fogjuk késni! – kiált rám Romane.

Azon nyomban futásnak eredünk, vidám és lelkes kiáltozásunkkal magunkra vonva a bábéskodók figyelmét.

– Nálad van jegy? – kérdi Romane.

Ahogy a tekintetünk találkozik, rájövök, hogy nem, nála sincs. Kacagva nyomakodunk fel a villamosra, pont mielőtt még becsukódnának az ajtók.

Lihegve kapkodjuk a levegőt, de még mindig nevetünk. A nagy ablakon át az épületeket bámulom. Mintha minden egyes kapu egy új világra nyílna: megannyi invitálás. Fürkészve nézem a falakat. Amióta Bordeaux-nak ezt a negyedét a világörökség részévé

választották, egyetlen graffiti sincs rajtuk. Figyelmemet újra a járókelőkre fordítom, élvezem, hogy számomra ők csupán egyszerű idegenek, és én is az vagyok nekik. Egy névtelen senki a tömegben. A szabadság fűszeres érzése jár át ettől a gondolatától.

Egy pillanatra eszembe jut Lacanau, ahol mindig is éltem. Az év nagy részében ötezren lakják, és szinte mindenki ismer mindenkit. Látásból legalább. Időnként ezt nyomasztónak érzem. Alig várom, hogy leérettségizzem, és végre egy kis levegőváltásban legyen részem. Akkor persze éppoly türelmetlenül fogom majd várni, hogy hétvégenként hazamehessek, mint ahogy most várom, hogy bejöhessek flangálni Bordeaux-ba. Pedig imádom Lacanau fenyőerdőit, az illatot, amit árasztanak, amikor egy-egy forró nap végén az aljnővényzet ocsúdni kezd a kábulatból.

– Ábrándozol, Nina? – szól rám Romane, ahogy a villamos beér a következő megállóba.

Romane a barátnőm, szinte mintha a testvérem lenne. Óvodás korunk óta ismerjük egymást. Tiszta tekintetével olyan, akár egy tündér, aki mintha a föld felett lebegne még akkor is, amikor tornacipőben slattyog. Amióta rövid frizurát hord, a fiúk másként tekintenek rá, mintha csak azzal, hogy levágatta hosszú fürtjeit, a tini imázsától is megszabadult volna.

– Nem félsz? – kérdezem tőle, hogy másra tereljem a beszélgetést.

Mostanában ugyanis nehezemre esik magamról beszélni, nemigen tudom kifejezni azt, amit érzek. Belül olyan vagyok, mint egy nagy építkezési terület. A szavak nehéznek tűnnek, szinte ragacsosnak. Időnként nem igazán tudom, ki vagyok. És ha nem tudom, hogy is lehetnék képes beszélni róla?

Romane válaszképpen csak megleleti az anyukája által aláírt papírt. Arcán széles mosoly terül szét.

– Az én szüleim tutira nem adnának nekem ilyesmire engedélyt! – mondom savanyú grimasszal.

Igazságtalan vagyok. A szüleim ugyanis cseppet sem hasonlítanak egyik-másik barátom kissé merev és távolságtartó szüleire. Nem is olyanok, mintha a haverjaim lennének, de ha beszélgetünk, megosztjuk egymással a gondolatainkat, kimondjuk, hogy szeretjük egymást, és örülünk, hogy együtt vagyunk. Ha engedélyt kérnék tőlük arra, hogy tetoválást csináltassak, valószínűleg először meggyőződnének róla, hogy alaposan átgondoltam-e, aztán elfogadnák a döntésemet.

Egyébként apának is van egy tetkója. Az alkarja belső oldalán. Két párhuzamos keretez több különböző hosszúságú pontozott vonalat. Mindig is rajta volt. Majd ne felejtsem el megkérdezni tőle, mit jelent. Ha az embernek folyton a szeme előtt van valami, annyira hozzászokik, hogy arra sem veszi a fáradságot, hogy érdeklődjön róla.

Feltűröm a ruhám ujját, szemügyre veszem az érintetlen bőrrömet. Igazából semmi ötletem nincs, hogy mi lenne az a szó vagy motívum, amit szívesen magamra varratnék. Vagy jobb lenne egy piercing? Nem, az sem. Nem illik hozzám.

A szemem előtt sorra vonulnak el a Garonne partját szegélyező impozáns épületek. A Burgundiai Kapu, a Tőzsde tér. És a sok-sok ember mindenütt.

A Quinconces térre érve leszállunk a villamosról. Valahonnan a közelből vurstli lármája hallatszik, a levegőben vattacukor és karamellizált mandula édeskés illata száll.

– Visszafelé majd eszünk egy cukrozott szerelemalmát – lelken-dezik Romane.

– Pfuj, az olyan undi! – vágom rá.

Romane a szemét forgatva sóhajt egyet, majd a könyökével oldalba bök, ahogy elmegy mellettünk egy fiú.

– És ez itt, ez is undi?

Nem láttam szemből. Hátrafordulok: nyúlánk termet, laza mozgás.

– Látni kéne.

Romane erre füttyent egyet, a srác megfordul.

Az arcomat hirtelen előnti a forróság, szerintem olyan vörös lehetek, mint egy német turista nyár derekán.

– Te totál megzakkantál! – morgom.

– Figyu, téged bámul.

Megragadom Romane karját, és továbbbráncigálom.

– De hát az ilyen cicusokat szereted, nem? A magasakat, karcsúakat?

Amióta megmutattam neki egy fiút a gimiben, aki nem hagy közömbösen, általános következtetést vont le belőle. Az illető srácot Maximiliennek hívják, persze mindenki csak Maxnak szólítja. Tetszik a különcsége, a magabiztossága. Amikor a haverjai eltűznek szörfözni, ő fog egy könyvet, és leül vele egy félreeső helyen. Az ilyen fajta srácokat általában cikizik, de őt nem. Talán pontosan ez az, ami vonz benne. És ami meg is félemlít: ugyanis mindeddig hiába unszolt és fenyegetett Romane, hogy menjek, és szóljak már hozzá két szót, még soha nem mertem rászanni magam.

Ekkor jut eszembe, hogy a következő tanévben már Clément is gimis lesz, egy suliba fogunk járni.

– Téged nem zavar, hogy jövőre a suliban is kerülgetheted az öcsédet? – teszem fel a kérdést Romane-nak.

– Én Alexet, te meg Clément-t! – teszi hozzá. – Ketten majd csak megbirkózunk azzal a két taknyossal, nem?

Eszement terveket szövögetve hagyjuk el a Quinconces teret, és a Tourny sugárút után befordulunk a szűkebb kis utcákba.

Az üzlet pici és barátságos, a tetoválómester kövér és szőrös. Amerika-
kaizászló-mintás fejkendőjével úgy fest, mint egy motorosbanda tag-
ja. Szembeszökő a kontraszt. Elnyomok egy vigyort.

– Melyikötök Romane?

Ujjammal a barátnőmre bökök, aki már nyújtja is az anyai enge-
délyt.

Részletesen átbeszéljük a motívumot. Egy szalamandra lesz, amit
Romane egy alkimistákról szóló könyvben lévő régi metszeten ta-
lált. Ő már csak ilyen. Fél lábbal a valóságban, a másikkal a titokza-
tos múltban.

A fazon ezután elmagyarázza, hogy zajlik majd a beavatkozás.

– Itt maradsz? – fordul hozzám.

Elfintorodom. Nem túlságosan érzek késztetést arra, hogy szem-
tanúja legyek Romane művészi összeszurkálásának.

– Akkor gyere vissza egy óra múlva, addigra készen vagyunk –
mondja mosolyogva az ipse.

– Jó szórakozást! – vetem oda, és kilépek a szalonból.

Elmegyek a Nagyszínház mellett, aztán ráfordulok a Sainte-Ca-
therine utcára, erre az egyenes, végtelen hosszú sétálóutcára, ahol
egymást érik a divatüzletek, köztük egy csomó elérhető árú is akad.
Rengeteg a bábéskodó, nagyobb a tömeg, mint Lacanau főutcáján
főidényben. Szóval hemzseg a nép.

Az a tervem, hogy beszerzek magamnak valami ruhát Arnaud jö-
vő heti házibulijára. Közösén szándékozunk megünnepelni a tizen-
hetedik születésnapunkat, meg Léaét, Manonét és Quentinét is.

Emlékezetes eseménynek ígérkezik.

Majdnem egyórányi mászkálás után azonban ott állok üres kézzel.
Pedig alaposan körülnéztem, felpróbáltam egy rakat cuccot, amire

az eladók azt mondták, hogy hű, de csinos, ez aztán tökéletesen paszszol, fantasztikusan áll, sőt, az egyik eladósrác még szexinek is talált valamelyikben. Csak éppen nekem nem tetszett az, amit a tükörben láttam. Az ember szinte azt gondolná, a kereskedelem lényege, hogy hízelegjenek a vevőnek.

Sebaj, majd legközelebb. Meg aztán a szekrényem amúgy is dugig van az apától kapott holmikkal, amikről sosem mulasztja el kijelenteni, hogy más márkák a nyomukba se léphetnek.

Anyá, az öcsém és én sosem úszunk meg egy rosszalló megjegyzést, valahányszor csak más gyártótól származó göncöt viszünk haza.

Otthagynom a bevásárlóutcát, betérek a keskenyebb utcácskába, minden zugot szemügyre veszek, hátha felfedezek egy graffitit vagy egy kollázst. Amint megpillantok egyet, előkapom a mobilomat, és lefotózom. Szeretem ezt az eleven várost, ahogy lüktet, lélegzik, megszólít, ahogy írja, rajzolja magát. Szeretem, ahogy a homlokzatok verejtékeznek vagy sutognak, dühösen rád kiáltanak, vagy néhány pillanatra átengedik magukat a költészetnek. Ezek a kérészéletű alkotások sokkal többet mondanak hosszú beszédekénél, a legszebb mondatoknál is erősebb érzelmeket közvetítenek.

Lacanau-ban semmi esélyem, hogy egyet is találjak. Ott némák az utcák és a falak.

Amikor visszamegyek, Romane már a járdán vár. Úgy lógatja a karját, mintha megbénult volna.

– Pocsék volt?

– Utálok azt a tűt!

Elnevetjük magunkat, és rohanunk a villamoshoz. Télen ritkán járnak buszok Lacanau-ba, ideje mielőbb kiérnünk a Saint-Jean pályaudvarra.

Ahogy keresztülvágunk a Tourny sugárúton, apámat pillantom meg, épp egy kocsiba száll be. Előrelendülök, utánakiáltok, integetek, de nem vesz észre. A kocsi kigördül a parkolóhelyről, és besorol a forgalomba, ami túl gyorsan halad ahhoz, hogy utolérhetném az autót. Egykettőre el is tűnik az utcasarkon.

– A francba, ez szívás, hazavihetett volna minket!

Azonnal hívom a mobilját, de csak a hangposta kapcsol be. Mivel azt sosem szokta meghallgatni, nem hagyok üzenetet. Majd visszahív, amikor látja, hogy kerestem.

A házba belépve azt hiszem, én értem haza elsőként, de aztán meghallom anyát motozni a konyhában.

– Hol van a kocsid? – kérdezem, amikor bemegyek hozzá, hogy üdvözljem.

– Műszaki vizsgán. Az egyik kollégám hozott haza a könyvtárból. A pultnál áll, sós pitét gyúr.

– Apa hánykor jön haza?

– De hát tudod, hogy szerdáig Nantes-ban van – fordul felém. – Ahogy minden hónap elején.

Igen, igaz is, tudom. De ekkor hirtelen újra megjelenik előttem a kép, ahogy apám beszáll abba az autóba. Lehet, hogy rosszul láttam?

– Valami baj van? – kérdezi anya, érzékelve a zavaromat.

Nem tudom, mit feleljek. Többször pislogok, mintha a szememet hirtelen félhomályhoz kellene hozzászoktatnom. A kétely erősebb bennem. Úgyhogy terelek.

– Bordeaux-ban voltam Romane-nal. Tetkót csináltatott magának.

Anya azonnal elfordítja rólam a tekintetét, megigazítja a körényét, és tovább nyújtja a quiche részét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Azt is vacsorára készíted? – mutatok mellette egy tortaformára.

– Nem. Az egyik kolléganőm holnap nyugdíjba vonul. Megígértem, hogy sütök valamit.

Hallgatagon ácsorgok tovább. Szinte dermedten. Legszívesebben felhívnám Romane-t, hogy megerősítse, nem álmodtam az egészet. Ugyanakkor minél többször idézem fel a pillanatot, amikor meglátam apámat, annál biztosabb vagyok benne, hogy nem tévedek.

– Clément nincs itthon? – kérdezem, hogy leplezzem rossz érzésemet.

– Noah-nál vacsorázik.

Kedvem lenne azt javasolni anyának, hogy menjünk, és együnk meg valahol kettesben egy pizzát vagy egy tál osztrigát. Már olyan régen nem voltunk étteremben, csak mi ketten. De attól félek, megsejtené egyre növekvő zavaromat. Ezért inkább lemondok róla.

– Még letusolok vacsora előtt.

Anya bólint, és a könyökével felkapcsolja a rádiót.

Ahogy elindulok kifelé, ráismerek a számra, ami tavaly nyáron volt sláger.

Épp készülök levetkőzni, amikor rezegni kezd a telefonom.

Apám az.

– Kerestél, Nina?

– Igen... ööö... de nem olyan sürgős. Majd megbeszéljük, ha hazajöttél Nantes-ból.

Azt várom, hogy kiigazítson, hogy mondjon valamit, ami elúzi az agyamban sűrűsödő felhőket. Ugyanakkor sajnálom is, hogy megemlítettem Nantes-ot, hogy csapdát állítottam neki. Szeretném azonnal letenni, de a szavai gyorsabbak. Villámcsapásként sújtanak le rám.

– Remélem, nektek jobb időtök van otthon, mint nekem. Mert-hogy itt reggel óta esik. Hiányoztok.